

¹¹ "זהירות" — לשון שמחה

היפר. אנחנו מיהדים, וגם הלשון שלנו מיוחדת. לוואז יש תכונה פילולוגית של "זהה". חוץ לאמורים: "זהה" – לשון צער, "זהה" – לשון שמהה¹². בהמשך דברי זו של מופעים פירוטי וברים¹³, אבל זאת הנקודה היסודית. ذات אחת הסגולות המיחזקות של השפה שלנו. יש דרכבה סגולות לשון הקודש. אחת מהן היא סיור מיוחד בקשר לאות אחת: ואן. יש ואן החיבור, ויש – לא פחות מזה – ואן' המהפרק. הוא עושה מהפכות. מכם מהפכות. מהפכות נוראות. מהפרק מעבר לעתיד ומעתיד לעבר. "זהה": "זהי" זה עתיד, "זהה" זה עבר. "זהה": "זהה" זה עבר, "זהה" זה עתיד. דברים מיוחדים בלשוןינו. ואנו מיהדים, וגם הלשון שלנו מיוחדת.

"ויהי" — לשון צער. מה היה המהפהכה? מה התההפהכה מוחיד לעבר. כל אחד מבין שבסדר החיים של האדם, העתיד הוא משמח, הוא נחמד. בולם מקרים לעומת זאת, העבר לא נעים. בעבר יש צער. חבל על אלה לעתיד. לעומת זאת, העבר יפה נעים. בעבר יש צער. חבל על אלה לעתיד. התכניות והשאיפות של הזמן בו היינו צעירים, עברו. יש פתגום: ואבדין¹⁴. התכניות והשאיפות של הזמן בו היינו צעירים, עברו. יש פתגום: העבר — אין, העתיד — עדין, וההווה — כהרף עין¹⁵. כך הוא חשבון חי האדם. יש מצב נפשי כזה שאדם מצטער. חבל על העבר, איןנו כבר, עבר. וכשופיעעה בלשון הקודש מהפהכה כזו מעמיד לעבר, — "ויהי", זה לשון צער. לעומת זאת, יש מהפהכה מעבר לעתיד, עמוקי החתיות למורומי מורומים. העתיד מללא חקוה ומרומם את האדם¹⁶. סגולות לשון הקודש — שמהפהכת את הרע מהצער לעתיד המשמח. "ויהי" — לשון שמחה. "והפהכה" אבלם לשונון¹⁷.

5. היפויות זורגות לזכותה¹¹

דרך אגב: יש מעמד רוחני יוצא מן הכלל, גדול אדרי ונשגב: תשובה מהאהבה. בדברי חז"ל למדנו שתשובה מהאהבה עשויה מהפה כזאת שמהפה עוננות לזכירות.¹⁸ זה מיוחד. "מלאן רע בעל כרחו יענה אמן".¹⁹ ממש, מזיד נשעה זכות! זה לא פשוט כליכך. רק בכך האדרי של תשובה מהאהבה. מתוך הכלל גודלה, חכמה גודלה, אמונה גודלה, מתגללה מצב כזה.²⁰

יְבָנֶשׁ עֲזֹזִים יִשְׂרָאֵל¹¹

מצטרף להה הפסוק בידמיה "בימים ההם ובעת ההיא, נאם ד', יבקש את ע"י ישראל, זאיננו, ואת חטאת יהודה ולא חטאייה, כי אסלה לאשר אשראי" חטאיה, שנגה, זו טעה. סולחים. נור טעות אינו נדר²². אבל עוון אין מטה טעות, אלא מתחוק ידיעה, מתחוק הכרה. עוון וה מזיד. ובכל זאת "יבקש את ע"י ישראל"; למה מוחפשים עוונות?

אלא, יהיה אז מצב של גאולה שלמה, של אוור קדושה וגבורה אמיתית, התרומות כו"ז – אוור חדש על ציון²³ – חיוניות ישראל האמיתית, עד הצללות לתשובה מהבהב²⁴, והוא עשויה מהפה גוזלה. איך מהפה? הזרנות היפכו לזכירות. ולכן יוכש. למה מתחשים עבירות? כי במצב של התרומות לעילא ו לעילא, הזרנות והפכים לזכירות. לנין ירצו למצוא עוד זדונות, ירצו למצוא את עון ישראל, לגלוות את המהפהча הוו²⁵.

¹¹ ז. "ונדיינים חרואשניא יפלן"

יש סיפור על אישיות ידועה, רופא שנעשה בעל חשובה, ונחשב בין הצדיקים הגדולים. ברגע חייו האחרון, התאספו כמה מקרים מסביבו. ראוhow שמצווער. אחד מהם אמר לו: נו, בודאי עכשיו הוא חושב על מאבו לפני שעשה תשובה, ומצביע על הזכרונות של מה שהיה. והוא השתמש במליצה לנחמו. וכך אמר לו: אה, הימים הראשונים יפלו, הימים הראשונים בטלים. (נoir שנטמא בעל כרחו "סוטר את כל הנזירות"²⁶ ומחילה מחדש. זה מתבטא בלשון תורה "זה הימים הראשונים יפלו כי טما נזרו"²⁷). התואושה הרופא ואמר: מה?! יפלו?! חס ושלום! ברוך השם, זכיתי לחשובה מהאהבה. כל מה שהיה, הוא עכשוי מלא זכויות, כוחות ווניגים מחודשים!²⁸